

Skutečně bychom se měli zaměřit na vlastní situaci. Podle nejnovějších výzkumů a výpočtů, bude za padesát let žít na území Spojených států 127 milionů lidí hispánského původu, což bude více než trojnásobek nynějšího stavu. Přibude navíc více než 100 milionů nových imigrantů. Žádný jiný národ nestojí před vážnější hrozbou rozmachu etnického nacionalismu, než Spojené státy.

Prezident Bush nedávno při své návštěvě Afriky vyjádřil politování nad genocidou ve Rwandě v roce 1990 a bránil své rozhodnutí nevyslat do oblasti Dárfúru americké oddíly a odsoudil etnické čistky v Keni.

Jak známo, po zfalšovaných volbách byla zahájena rozsáhlá etnická čistka, již padli za oběť příslušníci dominantního kmen „Kikyuové.“

Obyvatelé jsou rozdělení a navzájem se masakrují na základě „hranic krve a půdy“.

Ve shodě s názvem článku na titulní stránce aktuálního čísla časopisu Foreign Affairs „My a oni: Vzrůstající síla etnického nacionalismu“, mohou být Spojené státy snadno usvědčeny z toho, že ve třetím světě podporují etnické války, které trhají tamější země stejně tak, jako se v Evropě počalo dít ve 20. století a co tam pokračuje dodnes.

Etnonacionalismus, píše profesor Jerry Z. Muller z Katolické univerzity, hrál postupem času stále stěžejnější roli v moderní historii jako společné uvědomění a uvědomování si vlastní identity. Procesy jím vyvolané, nutně vedly a vedou často k násilné separaci jednotlivých etnických skupin.

Obyvatelé Západu se zjevně ze své historie příliš nepoučili

Muller dále píše:

„Vlivný mýtus 20. století evropské historie učí, že nacionalismus vedl dvakrát ke světové válce, jednou v roce 1914 a znovu v roce 1939.“

Příběh má své pokračování. Evropané dospěli k tomu, že nacionalismus je nebezpečný a postupně jej zavrhl. V poválečné době vytvořili síť mezinárodních institucí, vedoucích v konečném důsledku k ustanovení Evropské unie.

Muller zápasí s mýtem, podle kterého na starý kontinent přišel mír po triumfu etnického nacionalismu, poté, co se Evropané „roztřídili“ a každé etnikum našlo „svůj domov“.

Počátkem 20. století figurovaly v Evropě tři multietnická říše: Osmanská, Ruská a Rakousko-Uherská. Balkánští etnonacionalisté se odhodlali k akci jako první. První světová válka podnítila Srby k tomu, odtrhnout Bosnu od Rakouska-Uherska. Po čtyřech letech jatek Srbové uspěli. Etnonacionalismus v Evropě triumfoval.

Po zániku Osmanské říše podnítil etnonacionalismus vznik Turecka a etnické přesuny obyvatel mezi Ankarou a Aténami. Arméni byli z Turecka vyhnáni a dokonce byl učiněn pokus o jejich smazání z povrchu zemského. Na troskách Ruského impéria a Rakousko-Uherska se zrodilo Finsko, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Polsko, Československo a Jugoslávie. Později ale

jednotlivé národnostní menšiny pocítily touhu po vlastním státě, nebo po připojení se ke svým příbuzným, od kterých byli odloučeny.

V Polsku to byli Ukrajinci, Němci, Litevci a Židé. V Československu tvořili polovinu obyvatel Němci, Slováci, Maďaři, Poláci, Rusíni a opět Židé. V Jugoslávii byli Slovinci, Chorvaté, bosenští Srbové, Makedonci, Černohorci a Albánci.

Adolf Hitler se během druhé světové války pokusil sjednotit veškeré obyvatelstvo německé národnosti do jednoho „etnického domu“ Tak anektoval Rakousko, a požadoval odtržení Sudet, zesiloval tlak na Polsko, aby navrátilo Německu „ztracené město Danzig“ a po Litvě přístav Memel a přilehlé oblasti.

Druhá světová válka urychlila nejhorší možný scénář ze všech.

Evropští židé, bez vlastní národní domoviny, zahynuli, nebo utekli do nově vytvořeného státu – do Izraele. Němci žijící v baltských státech, Polsku, Československu, ale i na Balkáně byli vyštvaní v jednom z nejbrutálnějších odsunů v historii, kdy bylo ze svých domovů násilně vyhnáno mezi 13-15 miliony Němců, z čehož celkem dva miliony následkem a během odsunu zahynuly.

Po konci druhé světové války byly evropské národy tak etnicky čisté, jako nikdy. Ovšem za cenu potoků krve.

O 45 let později, po skončení studené války, se rozpadly zbývající multinárodní státy – Sovětský svaz, Československo a Jugoslávie, výsledkem čehož byly více než dva tucty nových národních států – všechny byly založeny na etnonacionalismu.

Jak argumentuje Muller, etnický nacionalismus může být skutečně předpokladem liberální demokracie. Koneckonců ve chvíli, kdy evropské kmeny vytvořily homogenní národní státy, zavládl na chvíli mír a porozumění. Co se však stalo koncem 20. století v Evropě, může být předzvěstí k tomu, k čemu může dojít v Latinské Americe, na Středním východě, v Africe a v Asii.

V Číně dlouhodobě vzdorují asimilaci Mongolové a Tibeťané. „Tatarstán“, neformální soubor několika zakavkazských oblastí, může být do budoucna velkým problémem pro Rusko a do jisté míry jím je už dnes. Na Balkáně je podobnou horkou půdou Kosovo. Srbové navíc nyní mohou napodobit Albánce a žádat odtržení části území Bosny a Hercegoviny.

Američané, jak píše Muller, nahlízejí na etnonacionalismus jako na stěžejní ideu, a to jak po intelektuální, tak i po morální stránce. Sociální vědci vynakládají velké úsilí na to, aby prokázali, že etnický nacionalismus není produktem přírody, nýbrž kultury.

„Ale nikdo z nich nemůže etnický nacionalismus ignorovat a nebrat v potaz“, dodává Muller.

Skutečně tomu tak je, stačí když se podíváme na vroucí etnickou situaci baskickým regionem ve Španělsku počínaje, Belgií, Bolívií, Bagdádem pokračuje a konečně Bejrútem konče. Možná

by pro Ameriku bylo nejlepší, aby se vzdala toho, aspirovat na rozhodující úlohu a užívání síly v záležitostech, týkajících se etnických problémů mimo Spojené státy.

Skutečně bychom se měli zaměřit na vlastní situaci. Podle nejnovějších výzkumů a výpočtů, bude za padesát let žít na území Spojených států 127 milionů lidí hispánského původu, což bude více než trojnásobek nynějšího stavu. Přibude navíc více než 100 milionů nových imigrantů. Žádný jiný národ nestojí před vážnější hrozbou rozmachu etnického nacionalismu, než Spojené státy.

Obrát svůj pohled k domovu, Ameriko.

Zdroj: Osobní stránky autora